

Peter Marx

DAMIAN

Het Armeens medaillon

DEEL II

SPANNENDE ROMAN OVER EEN SINISTERE SAMENZWERING

M
marmer

PETER MARX

Het Armeens medaillon

DEEL 2 in de DAMIAN-reeks

DEEL I

De veertig dagen van Musa Dagh

I

ARCHAVIR MIKORIAN SLENTERDE AL MINSTENS EEN half uur door het centrum van Etterbeek toen de man aan de overkant van de straat hem voor het eerst opviel. De kerel leek hem intensief te bestuderen en hield er blijkbaar geen rekening mee dat Mikorian niet alleen oog had voor het driedelig herenkostuum in de etalage van een kledingzaak, dat hij nu zogenaamd stond te bewonderen.

De Armeniër bekeek de man die werd gespiegeld in de etalageruit: hij droeg een nette spijkerbroek met daarop een wit sportjasje. Hij had kortgeknipt donkerblond haar en was waarschijnlijk om en nabij de dertig jaar en zo te zien redelijk fit. De man kon heel goed een politieagent in burger zijn.

Mikorian liep de winkel in. De kalende eigenaar van de zaak was druk in gesprek met een klant. De Armeniër maakte hem met een handgebaar en getuited lippen duidelijk dat hij geen haast had. Hij liep in de richting van een grote staande spiegel, vlak naast de enige paskamer die de kleine winkel rijk was. Zo hoefde hij niet over zijn

schouder te kijken om te zien dat de man nog steeds aan de overkant stond en een sigaret opstak.

Nadat de eigenaar zijn klant een colbertjasje had verkocht, kwam hij handenwringend en glimlachend op Mikorian af. De man smakte zachtjes met zijn lippen, zo blij leek hij te zijn met twee klanten achter elkaar. Mikorian had moeite een blik van walging te onderdrukken.

‘Monsieur, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Om te beginnen kunt u me de maat nemen.’

De winkelier keek even verbaasd, maar voldeed vervolgens aan het verzoek. Terwijl hij zijn benen spreidde en zijn armen uiteen deed, ging de winkelier zijn gang. Mikorian wierp een vlugge blik naar buiten. De man aan de overkant was verdwenen.

De detaillist, inmiddels op zijn knieën, kroop moeizaam overeind en antwoordde zuchtend: ‘Meneer is zeer atletisch gebouwd.’

Mikorian glimlachte tevreden. ‘Zoekt u vast een driedelig kostuum voor me uit, zoiets als dat mooie kostuum in uw etalage, maar dan in een lichtere kleur. Ik kom straks terug om het te passen.’

Zonder verdere uitleg draaide hij zich om en liep de winkel uit. Hij speurde snel links en rechts van hem de trottoirs af en liep vervolgens terug in de richting van waar hij eerder gekomen was. Aan het eind van de straat bereikte hij opnieuw de Place Jourdan. Het verkeer op het plein stond vast. In plaats van zijn weg te vervolgen over de stoep langs het plein, manoeuvreerde hij zich met speels gemak tussen de stilstaande auto's door. Hal-

verwege zijn geplande weg deed hij of zich zijdelings tussen twee auto's moest wringen en keek om. Mikorian zag de man in het witte sportjasje op een kleine 50 meter van hem verwijderd. Hij slenterde in een opvallend langzaam tempo langs een winkel. Toen hij Mikorians blik opving wendde hij zijn gezicht snel af. Te snel, wist de Armeniër. Als hij nog enige twijfel had was deze nu verdwenen.

Aan de overkant van het plein gekomen liep hij in een rustig tempo de Rue Froissart in. Een reusachtig reclamebord aan de voorkant van een bouwplaats kondigde de komst van de nieuwste Opel aan. Een oude man liet zijn hondje zijn behoefte doen tegen het bord. De straal van de teckel raakte precies het rechtervoorwiel van de auto.

Mikorian liep op zijn gemak de straat omhoog. Eén keer volgden zijn ogen onwillekeurig een langbenige blondine in een zalmroze regenmantel die tot haar enkels reikte, maar verder keek hij niet om. Zijn schaduw volgde toch wel. Bij een klein zijstraatje aangekomen ging hij rechtsaf. Tweehonderd meter verder in die straat stond een verlaten huis, zo wist hij. De verbouwing ervan was nog gaande. Daar zou hij zijn achtervolger naar binnen trachten te lokken.

Zonder aarzelen duwde de Armeniër het hekwerk opzij, liep de plaats op en opende de niet afgesloten voordeur. Nadat hij de deur weer achter zich had gesloten stapte hij wat de woonkamer binnen. Het was meer een opslagplaats voor bouwmaterialen dan een gezellig verblijf. Hij verschool zich bij het raam achter een stapel stenen en bleef gehurkt wachten. Vanachter de stapel had

hij precies zicht op het hek en de overzijde van de straat.

Het duurde geen minuut voor de ander aan de overkant van de straat verscheen. Mikorian zag hem zoeken naar een geschikte schuilplaats en vervolgens een portiek in duiken. Weer een minuut later stak hij een sigaret op. Nog een minuut later trapte hij de peuk uit en begon hij van de ene voet op de andere te hippen. Vervolgens krabde hij in zijn kruis, peuterde uitvoerig in zijn neus en maakte met een pink zijn rechteroor schoon.

Een ongeduldig type, concludeerde de Armeniër, misschien geen amateur maar toch zeker geen ervaren undercoveragent. En belangrijker, hij opereerde overduidelijk in zijn eentje. Mikorian vond dat hij er maar op moest wagen,

Mikorian schoof van het raam weg, haalde zijn Smith & Wesson .38 tevoorschijn en stond op. Hij haalde diep adem om zo hard mogelijk te kunnen roepen.

‘Wat doe je nou?!’

Hij richtte de loop van de revolver op de grond en drukte af. Het geluid van het schot klonk oorverdovend in de lege ruimte en deed zijn hoofd even duizelen. Direct daarop nam hij zijn plek bij het raam weer in. Hij kon alleen maar hopen dat er niemand anders op straat had gelopen tijdens het schot en zo stom zou zijn naar binnen te komen. De man aan de overkant stond er in ieder geval als aan de grond genageld bij. Mikorian wachtte kalm af hoe zijn achtervolger zou reageren. Deze speurde links en rechts de straat af, keek toen lang naar het verlaten pand, keek opnieuw de straat in, en toen weer de straat af naar beide kanten. De Armeniër kon zonder

moeite de gedachten van zijn achtervolger te lezen. Deze zou nu elk moment de beslissing nemen het verlaten huis binnen te gaan.

De ander zette zich in beweging. Hij had zijn handen uit zijn jaszakken gehaald, wat betekende dat hij waarschijnlijk geen wapen droeg. Mikorian kwam in één soepele beweging overeind en stelde zich langs de muur op, zijn wapen in de aanslag.

Hij hoorde de voordeur opengaan. Het gestommel in de gang klonk aarzelend. Mikorian hield zijn adem in en spande zijn spieren toen hij de ander dichterbij hoorde komen. Op het moment dat hij zijn hoofd door het deurgat stak, greep de Armeniër hem bij zijn linkerschouder en sleurde hem de kamer in. Hij wierp de man met kracht op de grond en stortte zich op hem. Mikorian kreeg een rechterarm te pakken en draaide die met kracht om. De indringer schreeuwde het uit van de pijn.

‘Wie ben je?’ brulde Mikorian in het Frans. ‘Waarom schaduw je me?’

‘Au, au, verdomme!’ riep de man onder hem opnieuw. Toen Mikorian de druk op diens arm iets verlichtte volgde er een hijgend: ‘Ik volg je niet. Je vergist je.’

De Armeniër draaide de kerel op zijn rug en gaf hem een flinke kaakslag.

‘Waarom schaduw je me!’

‘Je vergist je, echt. Ik hoorde een schot. Daarom ben ik naar binnen gegaan.’

Mikorian keek hem recht in zijn ogen. Hoe amateuristisch de man hem ook had geschaduwd, onder deze voor hem onverwachte omstandigheden had hij zichzelf aar-

dig in de hand had. Dus toch een professional, concludeerde hij, geen beginner.

‘Ik heb geen tijd, en ik ben al helemaal niet in de stemming voor spelletjes’, zei hij.

De man zweeg nu echter hardnekkig.

Vliegensvlug draaide Mikorian de revolver om in zijn hand en sloeg de man met de kolf tegen zijn rechter-slaap. Hij voelde hoe het lichaam van zijn achtervolger onmiddellijk verslaptte. Mikorian constateerde tevreden dat hij het bewustzijn had verloren. Hij legde zijn wapen naast zich op de grond en doorzocht de zakken van het sportjasje en de broek. Hij vond een leren portemonnee met daarin een Belgische identiteitskaart en een dienstkaart. Een lid van de Staatsveiligheid? Zijn wenkbrauwen vormden een diepe frons. Snel wierp hij een blik op de geboortedatum: inderdaad de man was nog jong, net over de dertig.

Hij dacht na over wat hem te doen stond. Eigenlijk zou hij de anderen moeten waarschuwen. Tegen de tijd dat ze hier waren zou de agent zijn bijgekomen en konden ze hem meenemen en ondervragen. Maar hij kon de verwijten van Kotsjaderian al horen. In diens ogen deed hij de laatste tijd toch al niets goed. Bovendien, als deze gek hier op zijn eentje opereerde kon de opdracht die hem was toevertrouwd nooit belangrijk zijn. Eerder een nietsbetekenend klusje waar zijn meer ervaren collega’s weinig zin in hadden. Het was dus het beste hem te laten verdwijnen, maar dan wel zo dat er geen enkel spoor achterbleef dat leidde naar zijn eigen opdracht. Dus geen nekschot met de Smith & Wesson.

Och wat was de oplossing simpel. Hij realiseerde zich ineens dat er in dit leegstaande pand geregeld junks hun shot kwamen zetten. Mikorian stond op en liep via de gang naar de keuken. Daar vond hij al snel wat hij zocht: een achtergebleven injectienaald. Hij pakte het gebruikte ding voorzichtig op, zichzelf beschermend met zijn zakdoek. Met de spuit voor zich uit liep hij terug naar de woonkamer, waar hij de naald op de grond legde, naast zijn opponent. Vervolgens rolde hij de rechtermouw omhoog en zocht een geschikte ader.

Mikorian voerde zijn daad met de grootst mogelijke precisie uit. Hij genoot er niet van, hij deed wat hij moest doen, waarvoor hij was opgeleid en getraind. Hij wist dat de hoeveelheid lucht die hij in de ader spoot genoeg was voor een vrij snelle dood. Binnen een minuut zou het hart de luchtballen naar de hersenen pompen. Daar zouden ze een embolie veroorzaken. Mocht de man het overleven, dan zou de hersenschade zo groot zijn dat hij beter dood was. Mikorian nam geen enkel risico en bleef rustig naast hem zitten. Toen hij na enige minuten voor de derde keer de polsslag controleerde, constateerde hij dat de agent eindelijk was overleden.

De Armeniër stond op, liep alle mogelijke sporen na en poetste waar nodig zorgvuldig zijn vingerafdrukken weg. De portemonnee en het horloge van de Belg stopte hij in zijn jaszak. Na een laatste controlerende blik door de kamer liep hij naar de voordeur. Hij keek langs beide kanten de straat af, niet alleen de stoepen maar ook de ramen. Je wist nooit of er ergens een verveelde oude dame zat te loeren die hem later gedetailleerd kon be-

schrijven. Pas toen hij constateerde dat niemand hem zou kunnen zien vertrekken stapte hij naar buiten.

Op zijn gemak liep hij ditmaal over de stoep opnieuw de Place Jourdan over en daarna de straat in waar zijn achtervolger hem voor het eerst was opgevallen. Voor de kledingzaak gekomen bleef hij even staan en stapte toen naar binnen.

‘Ligt mijn kostuum klaar, monsieur?’

De winkelier keek of hij hem het winnende staatslot kwam brengen.

‘Als meneer even wil komen passen.’

Mikorian besloot cash te betalen, om ook hier zo min mogelijk sporen achter te laten.

II

DAMIAN ONDERTEKENDE NET HET OPDRACHTFORMULIER dat Jan Smeekens hem voorhield, toen de bel ging. Hij schrok enigszins, keek naar het papier en constateerde dat zijn handtekening ineens een vervelende lus had aan het eind. Geërgerd smeed hij de vulpen op het bureaublad, verontschuldigde zich bij zijn collega en liep het trapje af naar de deur.

Toen hij de intercom inschakelde toonde de camera het beeld van een man in een stijf zwart pak die beneden voor de deur van het pand stond. Op zijn hoofd droeg hij een chauffeurspet. Hij boog heel licht toen hij zich voorstelde en het doel van zijn komst bekendmaakte.

‘Nu? Zo snel?’ vroeg Damian.

De chauffeur gaf geen antwoord, een beleefde variant op het onbeschofte: zeur niet, kom naar buiten en stap in.

‘Ik kom er direct aan. Ik moet even afscheid nemen van mijn bezoeker.’

Jan Smeekens had inmiddels de contracten in zijn aktetas opgeborgen. De manager van het beveiligingsbe-

drijf, waar Damian de eigenaar van was, keek tevreden. En waarom ook niet, dacht Damian. In feite had hij het voor het zeggen in de beveiligingsfirma die officieel Damians eigendom en broodwinning was. Hij had een riant salaris, ontving een percentage van de winst en nog belangrijker, hij had nauwelijks bemoeienis van de baas. Hij was al vaker geconfronteerd met een onverwacht snel vertrek van Damian naar een onaangekondigde afspraak met een nieuwe opdrachtgever. Hij wist dat deze nieuwe opdrachtgevers veel geld in het laatje brachten. Wat hij niet wist was dat Damians onverwachte opdrachtgever altijd een en dezelfde was. Een stichting die schuilging onder de naam Business Information and Intelligence Services.

‘Je moet er weer onverwacht vandoor?’

Het ‘weer’ klonk een beetje oneerbiedig, maar Damian wist dat Smeekens het niet zo bedoelde. Hij zuchtte en spreidde zijn handen in een gebaar dat machteloosheid moest uitdrukken.

‘Een mogelijke klant die zó geïnteresseerd is dat hij zelfs een auto met chauffeur heeft gestuurd om me op te laten halen.’

Smeekens haalde zijn smalle schouders op. ‘Wat maakt het uit. We waren toch al zo goed als klaar met ons gesprek. Nieuwe zaken gaan altijd voor.’

Hij dronk snel de laatste slok uit zijn koffiekop – met het slurpende geluid dat Damian zo onsmakelijk vond – en gaf zijn baas een stevige handdruk. Alleen al aan de energieke pas waarmee Smeekens het trapje afliep leidde Damian af dat de zaken inderdaad voorspoedig ver-

liepen, zoals Smeekens het afgelopen uur had toegelicht. Een grote zorg minder.

Nu weer de andere zaken. Damian keek snel rond in zijn luxueuze appartement. De deur naar het dakterras stond nog open. Een aangenaam warme herfstwind woei naar binnen en blies frisse lucht van over het nabije Amsterdamse IJ door de bladeren van de palmboompjes op zijn dakterras. Hij vreesde dat hij de woning de komende weken niet zou terugzien – en hij was hier al zo weinig...

Hij liep het dakterras op en inspecteerde links en rechts wat planten. Het werd tijd ze weer binnen te halen voor de nachtvorst kon toeslaan. Hij zou het even doorgeven aan de huisdienst. Bij de rand van het dak gekomen wierp hij een blik naar beneden. Voor de deur van het appartementengebouw stond een gloednieuwe Mercedes E300 met draaiende motor geparkeerd. De chauffeur stond nog steeds zo stijf als een standbeeld voor de deur, hij leek eerder een robot dan een mens van vlees en bloed. Hij wist vast wel hoe hij een auto moest besturen en Damian zonder kleerscheuren op de plaats van bestemming moest afleveren.

Bij de afslag Best verliet de Mercedes de snelweg. Het viel Damian alleen maar op omdat de auto snelheid minderde. Heel de reis was hij verdiept geweest in de nieuwsbrieven die hij op zijn laptop had zitten lezen. BIIS zorgde altijd voor een comfortabele reis. De Mercedes was voorzien van een kleine bar, met daarin een fles van Damians favoriete whiskymerk Glenmorangie. De chauffeur was

een echte professional: hij sprak wanneer hem wat werd gevraagd en dan ook alleen het hoognodige en stoorde zijn passagier niet met praatjes terwijl die ogenschijnlijk aan het werk was.

Kort nadat ze de gemeentegrens van Eindhoven waren gepasseerd, reed de Mercedes een groot parkeerterrein op. Damian zag het enorme gebouw verrijzen van een bekende elektronikagigant. Hij wachtte tot de chauffeur zijn deur geopend had om uit te stappen en bedankte hem vervolgens voor de aangename rit.

‘U hoeft zich niet te identificeren en een badge te laten aanmaken. U kunt gewoon doorlopen en u wordt opgewacht in de hal.’

Damian liep achter een groepje druk kwebbelende Japanners het gebouw binnen. Hier en daar waren productpresentaties en reclameborden geplaatst met de nieuwste snufjes van het concern om indruk te maken op de bezoekers. Vlak naast de balie stond een brunette in een dege-lijk rood mantelpakje met haar handen achter haar rug gevouwen. Zodra ze hem opmerkte glimlachte ze professioneel en gaf hem een stevige hand. Damian voelde de punten van haar lange nagels in zijn pols prikken.

‘Het gezelschap wacht al op u. Volgt u mij maar.’

Ze namen een van de tien liften en stapten uit op de bovenste verdieping. Damian kreeg nogmaals die vanzelfsprekende glimlach toen ze een onzichtbare deur in een glazen afscheiding voor hem openhield. Ze liep snel door en hield vervolgens een met metaal afgezette houten deur open, die toegang gaf tot een ruime kamer. Damian liep binnen en ze sloot de deur zonder geluid. Hij

herkende direct Frits Peper, de gastheer, en sir Henry, lid van de raad van bestuur van het grootste Brits-Nederlandse voedingsmiddelenconcern. De twee andere mannen waren hem onbekend. Een van hen was duidelijk van Aziatische afkomst.

‘Precies op tijd, Damian. Bedankt, Mariëlle. Je kunt ons nu alleen laten.’

Kijk eens aan, dacht Damian, deze jongedame heeft in ieder geval een naam.

Peper stelde hem in accentloos Engels voor aan de andere gasten. Dominique Vaudon bleek directeur van een Frans olieconcern en Ikisha Minota vertegenwoordiger van een Japanse producent van elektronica. Even vroeg Damian zich af of dit voor de oosterling geen bezoek aan het hol van de leeuw was, maar hij wist natuurlijk dat de heren hier aanwezig waren vanwege hun gezamenlijke belangen en niet vanwege rivaliteiten.

De kennismaking verliep vlot en zonder veel plichtplegingen. Terwijl sir Henry hem een glas whisky gaf, overhandigde Peper Damian een dossiermap. Zoals altijd was er slechts beperkt tijd. Damian nam plaats in een ruime stoel, zette het glas op een bijzettafeltje en hield de map ongeopend voor zich op schoot. Tevreden constateerde hij dat zijn lichtgrijze driedelige kostuum niet contrasteerde bij de kleding van de vier machtige mannen tegenover hem.

‘Wat weet je van de Armeense kwestie, Damian?’

Sir Henry had het woord genomen. De vergaderingen van BIIS mochten dan elke keer op het kantoor van een andere multinational plaatsvinden, de Brit was voor Da-

mian de onofficiële voorzitter van het al even onofficiële genootschap.

‘Ik weet dat de Turkse regering in 1915 meer dan een miljoen van haar Armeense onderdanen liet uitroeien. Het was de eerste georganiseerde volkerenmoord van onze moderne tijd. Het vreemde is dat de Turkse republiek die in 1923 het sultanaat opvolgde nooit de verantwoordelijkheid voor die misdaad heeft willen nemen. Sterker nog: de opeenvolgende regeringen in Ankara beweerden steevast dat er helemaal geen genocide heeft plaatsgevonden.’

‘Ze geven wel toe dat er destijds driehonderdduizend Armeniërs zijn omgekomen tijdens gedwongen deportaties’, onderbrak de Fransman hem.

‘En driehonderdduizend Turken’, vulde Damian aan. ‘Ze doen het af als een burgeroorlog. Dat zou hetzelfde zijn als wanneer de Duitsers na de Tweede Wereldoorlog hadden beweerd dat er enkele honderdduizenden Joden waren verongelukt tijdens botsingen met treinen.’

‘Ben je op de hoogte van de Armeense aanslagen op Turkse diplomaten in de jaren zeventig en tachtig?’ testte sir Henry zijn kennis verder.

‘De daders wilden de aandacht vestigen op de verdoezeling van de Armeense volkerenmoord. Ik wil terrorisme nooit goedpraten, maar...’

‘...Je begrijpt hun motieven wel’, vulde Frits Peper aan.

‘Mijn land heeft ook tientallen jaren halfslachtig gedaan over de bloedbaden die het tijdens de laatste wereldoorlog heeft aangericht in China’, zei de Japanner. ‘Dat heeft ons een boycot van woedende Chinese con-

sumenten opgeleverd. De wereldhandel is gebaat bij een eerlijke kijk op de geschiedenis. Degenen die na de oorlog geboren zijn moeten de fouten van hun ouders en grootouders gewoon openlijk erkennen.'

Er werd door de andere aanwezigen instemmend geknikt. Damian begreep echter nog steeds niet waarom hij was uitgenodigd.

'Maar met de gesprekken over toetreding tot de Europese Unie zijn de Turken inschikkelijker geworden op dit punt. Ook die aanslagen zijn verleden tijd... dacht ik.'

Hij liet opzettelijk wat puntjes in de ruimte hangen.

'Misschien', antwoordde sir Henry. 'De Turkse regering blijft een volmondige erkenning van de genocide voor zich uit schuiven. En wat dat terrorisme betreft: we zijn benaderd door een agent van de Belgische Staatsveiligheid die beweert een groepje Armeense terroristen op het spoor te zijn gekomen.'

'Ze plannen een aanslag op het leven van de militair attaché op de Turkse ambassade in Brussel', zei Peper.

'En waarom gaat de Staatsveiligheid daar dan niet zelf achteraan?' vroeg Damian.

'Omdat die attaché betrokken is bij wapenhandel en drugssmokkel, dezelfde werkterreinen als de leden van deze terroristische groep. De superieuren van de Belgische agent menen dat het om een afrekening gaat en niet om een echte aanslag.'

'En als dat inderdaad zo is? Waarom zouden wij onze kostbare tijd verspillen aan een dergelijke zaak?'

Damian beseftte dat het zijn vraag ongeduldig en brutaal klonk, maar hij zag steeds minder in waarom zijn

opdrachtgevers zich met deze voor hun maatstaven futiele aangelegenheid zouden willen bemoeien.

‘De agent is enkele dagen terug vermoord, vermoedelijk doodgestoken door een junk in een gevecht in een leegstaand pand’, ging Peper onverstoorbaar verder. ‘De politie vond sporen van een injectie. Hem kunnen we dus niets meer vragen. Maar we maken ons zorgen over de mogelijke implicaties hiervan voor een geheel andere actuele kwestie.’

Ineens drong de actualiteit van tot Damian door. ‘Het aanstaand bezoek van de Turkse premier aan het Europees Parlement?’

‘Juist’, zei Peper.

‘Stel dat deze Armeense terroristen een aanslag op de premier hebben gepland, dan zou dat de toetreding van Turkije tot de Unie een stevige knauw kunnen geven’, dacht Damian hardop verder. ‘Die toetreding is al omstreden, en een aanslag brengt in de ogen van veel Europeanen de burgeroorlog naar de Unie.’

‘Juist’, zei Peper weer.

‘Slecht voor de koers van de euro, slecht voor het consumentenvertrouwen...’

‘*Bad for business*’, onderbrak de Japanner hem hoofdschuddend.

‘Wat verwacht u exact van mij?’

‘Dat je nagaat wat die groep precies van plan is en vooral dat je alle mogelijke schade die ze zouden willen aanrichten met hun terroristische acties voorkomt’, zei sir Henry.

‘We hebben je alvast een aardige dekmantel kunnen bezorgen’, viel de Fransman in. ‘Ons concern beschikt

over een eigen bank, een kleine zakenbank op de Kaaimaneilanden met wat beleggingsfondsen en wat deelnames in vastgoedprojecten. De vermoedelijke leider van de cel, een zekere Kotsjaderian, is naar Brussel gekomen om een smak overtollige cash wit te wassen. Onze bank is in beeld en we hebben al een ontmoeting met hem voor je geregeld.'

'Zo', sprak Damian bewonderend. 'Jullie hebben er vaart achter gezet.'

'Als die Kotsjaderian werkelijk de leider van een terroristische cel is, en ze hebben plannen voor een aanslag, dan kunnen we het ons niet veroorloven tijd te verliezen. Als hij maar een kleine criminele vis met kleine bedoeelingen blijkt te zijn, hebben we hem hooguit wat miljoenen afgetroggeld.'

'En daarvan kunnen we jouw honorarium dan weer betalen.' Sir Henry glimlachte bij zijn opmerking, maar Damian wist niet of zijn opmerking wel uitsluitend grappig bedoeld was.

'Je vindt alle informatie in het dossier', Frits Peper wees naar de map op Damians schoot. Er is een hotelkamer voor je geboekt in het Scandic Crown in het centrum van Brussel. Ook is er een plaats gereserveerd in de Thalys morgenochtend.'

'Uiteraard eerste klas', voegde de Fransman eraan toe.